

Sygn. akt II Ka 873/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Anna Ławecka

przy udziale Prokuratora Jarosława Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2022 r.

sprawy **S. B., W. A., D. A.**

oskarżonych o czyn z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 23 lipca 2021 r. sygn. akt II K 416/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 306,60 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 873/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 23 lipca 2021 r. sygn. akt
II K 416/20**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Zarzuty obrońcy oskarżonego S. B.:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 5 § 2, 7, 410 i 424 § 1 kpk poprzez:</p> <p>- nienależyte rozważenie i ocenienie wyjaśnień oskarżonych D. A. i W. A. w przedmiocie przyczyny i osoby wywołującej zdarzenie, jego przebiegu, zachowania oskarżonego S. B. wobec współoskarżonych, działania przez niego w ramach obrony koniecznej oraz braku wypełnienia znamion przestępstwa bójki - co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania oskarżonego S. B. za winnego czynu z art. 158 § 1 k.k. w sytuacji, gdy z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego sprawy wynika, że współoskarżeni bez jakiegokolwiek powodu zaatakowali S. B. oraz wspólnie pobili go, zaś S. B. nie zadał im żadnego uderzenia i wyłącznie się bronił, co potwierdza fakt, że działał w ramach obrony koniecznej;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

- nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z nagrania znajdującego się na płycie CD załączonego przez oskarżoną D. A., które nie zawiera przebiegu zdarzenia z dn. 19.05.2020 r., gdyż dotyczy wyłącznie sytuacji w domu oraz potwierdza prowokacyjne zachowanie D. A. wobec byłego męża i w żaden sposób nie dowodzi tego, że S. B. był inicjatorem zdarzenia, ponieważ podczas opuszczania posesji został on bez żadnej przyczyny zaatakowany przez D. A., która użyła wcześniej przygotowanego i zabranego z domu gazu pieprzowego, przy czym nie było powodu, aby odprowadzać byłego męża do samochodu, co potwierdza, że to oskarżona zachowywała się agresywnie i zainicjowała pobicie S. B., który był wówczas sam, zaś po zdarzeniu, pomimo posiadania możliwości i telefonu, nie powiadomiła o zdarzeniu Policji i organów ścigania, co przeczy temu, aby wraz z obecnym mężem czuli się zagrożeni zachowaniem S. B. lub byli przez niego w jakikolwiek sposób zaatakowani lub pokrzywdzeni - co w konsekwencji doprowadziło do nienależytej oceny powyższych dowodów, a tym samym poczynienia błędnych ustaleń faktycznych sprawy;

- nienależyte rozważenie i ocenienie dowodów z dokumentów w postaci opinii sądowo-lekarskich (podstawowej i uzupełniającej), z których jednoznacznie wynika, że po zdarzeniu D. A. posiadała trzy linijne zadrapania na szyi, które według biegłego mogły powstać również w innych okolicznościach niż ściskanie za szyję lub duszenie, gdyż charakterystycznymi śladami wskazującymi na w/w

obrażenia są zaczerwienienia skóry, podbiegnięcia krwawe lub otarcia naskórka w ułożeniu prostopadłym do długiej osi szyi, których u oskarżonej nie ujawniono, natomiast rana tłuczona głowy stwierdzona u W. A. mogła powstać w wyniku nieumyślnego uderzenia go przez S. B. podczas obrony przed atakami współoskarżonych, po użyciu wobec niego gazu pieprzowego i znacznego ograniczenia pola widzenia oraz w stanie silnego stresu i zagrożenia, w jakim się wówczas znajdował, a także nie uwzględnienie, że obrażenia w postaci zadrapania naskórka na palcu III ręki lewej stwierdzone u D. A. oraz skręcenie stawu między paliczkowego bliższego palca IV ręki lewej W. A. są typowe dla obrażeń powstałych w wyniku zadawania uderzeń rękami, dlatego stwierdzenie ich u w/w oskarżonych dowodzi, że to oni czynnie atakowali S. B., u którego odnotowano znacznie liczniejsze obrażenia ciała w postaci rany okolicy podudzia prawego nad kostką boczną, otarcia naskórka okolicy potylicy, krwiaka podskórnego powieki górnej oka lewego, otarcia naskórka okolicy jarzmowej lewej, zadrapania w okolicy obojczyka lewego i otarć naskórka w obrębie kończyn górnych - co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że S. B. był stroną wyłącznie defensywną, działał w ramach obrony koniecznej i nie atakował współoskarżonych, zaś zdarzenie powinno zostać zakwalifikowane jako pobicie,

- bezpodstawne odmówienie pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. B. poprzez przyjęcie, że oskarżony zainicjował zajście oraz umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim brał udział w bójce i doprowadził do naruszenia

czynności ciała współoskarżonych w sytuacji, gdy z należycie ocenionego materiału dowodowego wynika, że do zdarzenia doszło w czasie, gdy S. B. opuszczał posesję, zaś oskarżona D. A. uniemożliwiła mu to i użyła wobec niego gazu pieprzowego, natomiast S. B. nie dał swoim zachowaniem powodu do ataku, nie bił i nie uderzał współoskarżonych oraz działał w ramach obrony koniecznej, a po całym zdarzeniu bezzwłocznie powiadomił organy ścigania i złożył zawiadomienie o przestępstwie - co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia powyższego dowodu przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy;

-bezpodstawne odmówienie pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. B. w sytuacji, gdy jego wyjaśnienia były kategoryczne i konsekwentne, co w korelacji z licznymi obrażeniami ciała i ich umiejscowieniem oraz faktem niezwłocznego powiadomienia Policji o przestępstwie prowadziło do wniosku o przyznaniu pełnej wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego S. B. - co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia powyższego dowodu przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy;

- mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż: oskarżony S. B. zainicjował przedmiotowe zdarzenie, co miałyby wynikać z nagrania znajdującego się na płycie CD załączonego

przez oskarżoną podczas, gdy nie zawiera ono opisu przebiegu zajścia z dn. 19.05.2020 r., a dotyczy wyłącznie sytuacji w domu oraz potwierdza prowokacyjne zachowanie D. A. wobec byłego męża, zaś przedmiotowe zdarzenie rozpoczęło się, gdy S. B. opuszczał posesję i bez żadnej przyczyny został zaatakowany przez D. A., która użyła wcześniej przygotowanego i zabranego z domu gazu pieprzowego, przy czym nie było powodu, aby odprowadzać byłego męża do samochodu, co potwierdza że to oskarżona zachowywała się agresywnie i zainicjowała pobicie S. B., który był wówczas sam, zaś po zdarzeniu, pomimo posiadania telefonu, nie powiadomiła Policji i nie wezwała pomocy medycznej, co przeczy temu, aby wraz z obecnym mężem czuli się zagrożeni zachowaniem S. B. lub byli przez niego w jakikolwiek sposób zaatakowani lub pokrzywdzeni;

- oskarżony S. B. brał udział w bójce, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów potwierdza, że nie zadał on nikomu umyślnie żadnego uderzenia, a więc był stroną wyłącznie defensywną;

- oskarżeni S. B., D. A.

i W. A. wzajemnie się atakowali, w sytuacji

gdy należyte ocenione wyjaśnienia oskarżonych temu przeczą, zaś z opinii sądowo-lekarskich nie wynika, aby poza trzema linijnymi zadrapaniami na szyi stwierdzone u D.

B.- A., które mogły powstać w innych okolicznościach niż podała oskarżona i raną tłuczoną głowy u W. A. współoskarżeni nie doznali innych obrażeń ciała charakterystycznych dla urazów czynnych, gdyż zadrapania naskórka

na palcu III ręki lewej stwierdzone u D. A. oraz skręcenie stawu międzypaliczkowego bliższego palca IV ręki lewej W. A. są typowe dla obrażeń, które powstają podczas zadawania uderzeń rękami, dlatego stwierdzenie ich u w/w oskarżonych dowodzi, że to oni czynnie atakowali S. B.;

- zachowanie S. B. nie wypełniało znamion działania przez niego w ramach obrony koniecznej podczas, gdy oskarżony został bez żadnego powodu zaatakowany podczas opuszczania posesji w N. przez dwoje dorosłych ludzi, a następnie pobity, w tym postawnego mężczyznę, jakim jest W. A., zaś D. A. dodatkowo użyła wobec byłego męża gazu pieprzowego, zatem posiadali oni nad S. B. przewagę fizyczną i liczebną oraz nie miał on możliwości odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na swoje zdrowie i życie;

- S. B. użył w czasie zdarzenia metalowego klucza, uderzając nim W. A., podczas gdy był to jedyny przedmiot, który mógł zostać przez niego wykorzystany do obrony, przy czym jego użycie nastąpiło bez zamiaru spowodowania u W. A. jakichkolwiek obrażeń ciała, a więc nieumyślnie;

- wyjaśnienia S. B. są niewiarygodne, gdyż próbował on umniejszyć swojej winie i obciążyć wyłącznym sprawstwem współoskarżonych w sytuacji, gdy należyta ocena materiału dowodowego wskazuje, że tylko S. B. w toku całego postępowania składał konsekwentne i szczerze wyjaśnienia, podczas gdy depozycje D. A. i W. A. różniły się wzajemnie zwłaszcza

w przedmiocie miejsca zdarzenia (oskarżona twierdziła, że znajdowała się z byłym mężem w kabinie samochodu, natomiast W. A., że byli poza pojazdem) oraz wzajemnego usytuowania względem siebie (oskarżona twierdziła, że były mąż ścisnął ją za szyję, zaś z opisu jaki podała, można wywieść, że znajdowali się wówczas naprzeciwko siebie, zaś W. A., że S. B. zastosował uchwyt duszący od tyłu)

- co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania oskarżonego S. B. za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w wyroku.

Zarzuty obrońcy oskarżonych D. A. i W. A.

Dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonych w sprawie niniejszej i nagrania z telefonu komórkowego oskarżonej D. A., a w konsekwencji w/w naruszenia dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, poprzez uznanie, iż:

- W. A. szarpał, uderzał pięściami i kopał po ciele S. B., a nadto uderzał go metalowym kluczem do kół po nogach, a D. A. szarpała i uderzała rękami po ciele S. B., podczas, gdy swobodna - zamiast dowolnej - analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznania świadka W., spójne i zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyjaśnienia oskarżonych W. A. i D. A. wprost wskazują, iż nie dokonywali ani w/w aktów przemocy wobec S. B., w ogóle nie wykazując wobec niego podczas

	<p>krytycznego dla sprawy niniejszej zdarzenia żadnych ofensywnych i agresywnych zachowań;</p> <p>- S. B. doznał obrażeń ciała podczas rzekomych, w/w agresywnych zachowań oskarżonych W. A. i D. A., podczas, gdy ze zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału dowodowego wprost wynika, iż mógł on ich doznać również w sposób bierny, w trakcie ekspozycji własnego, agresywnego zachowania wobec w/w oskarżonych, co pozostaje zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;</p> <p>- oskarżeni - S. B. z jednej strony, a D. A. i W. A. z drugiej strony, kłócili się i obrażali wzajemnie, podczas, gdy ze spójnych i logicznych wyjaśnień oskarżonych W. A. i D. A., jak i z nagrania z telefonu komórkowego oskarżonej wynika wprost, iż jedynym agresorem, obrażającym pozostałych uczestników zdarzenia, był S. B.;</p> <p>- D. A. użyła wobec S. B. gazu pieprzowego w początkowej fazie zajścia w kabinie kierowcy pojazdu S. B., podczas, gdy gaz został przez nią użyty już pod koniec zajścia, w chwili, gdy S. B. bił W. A., a D. A. wyswobodziła się z uchwytu byłego męża;</p> <p>- W. A. wyciągnął S. B. z pojazdu, dalej go uderzając i kopiąc, a następnie chwycił klucze, którymi wcześniej uderzał go S. B..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na zakres zaskarżenia, jak również tożsamość zarzutów</p>		

związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarzuty obu skarżących zostały rozpoznane łącznie.

Zarzuty obrońców oskarżonych okazały się niezasadne.

Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej skupił się przede wszystkim na ocenie kwestionowanej przez skarżących oceny wyjaśnień oskarżonych, dokumentacji medycznej, opinii biegłego, podejmowanych przez Sąd Rejonowy czynnościach procesowych oraz podnoszonych okoliczności zbiorczo przez przyzmat całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również wywodów Sądu pierwszej instancji.

W postanowieniu z dnia 26 marca 2009 r., sygn. II KK 276/08, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, który w pełni podziela Sąd Okręgowy, że w sytuacji, gdy apelacja została sporządzona w niezwykle drobiazgowy sposób, a bardzo szczegółowe i rozbudowane jej uzasadnienie, w wielu momentach zacierało istotę stawianych zarzutów, to taki sposób redakcji środka odwoławczego nie mógł obliżować Sądu odwoławczego do równie kazuistycznego odpierania wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej.

W pierwszej kolejności obrońca oskarżonego S. B. nieprawidłowo w jednym zarzucie zestawiał art. 7 kpk oraz 410 kpk, ponieważ powołane przepisy mają charakter rozłączny.

Jeżeli skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę dowodów, to zarzut obrazy

art. 7 kpk powinien sformułować w taki sposób, aby z jego treści wynikała istota obrazu tego przepisu w danej sprawie - tj. w treści zarzutu należy wskazać

jaki konkretnie dowód (czy dowody) został przez Sąd oceniony dowolnie oraz -

co istotne - w czym ta dowolność się przejawiała. Obraza art. 410 kpk ma miejsce zasadniczo w trzech sytuacjach procesowych:

- gdy Sąd meriti oprze swe ustalenia na dowodzie, który nie został wprowadzony

w sposób prawidłowy do procesu,

- gdy Sąd prawidłowo oceni określony dowód i uzna go za wiarygodny, ale dokonując ustaleń faktycznych pominięto istotne okoliczności wynikające z tego dowodu,

- bądź gdy Sąd orzekający pominięto przy analizie i ocenie dowodów określony, istotny

dla rozstrzygnięcia danej sprawy dowód.

Z kolei obrońca pozostałych oskarżonych W. A. oraz D. A. sformułował w sposób lakoniczny zarzut swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie formułując na czym owa dowolna ocena polegała, przechodząc następnie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

W ocenie Sądu Okręgowego niezasadne okazało się także na obrazę

art. 424 § 1 kpk, ponieważ rolą uzasadnienia jest takie zaprezentowanie toku rozumowania Sądu orzekającego, by stronom umożliwić ewentualne zaskarżenie wyroku, a następnie, by możliwa była ewentualna jego kontrola

instancyjna, której dokonuje się w oparciu o akta, treść wyroku i uzasadnienia oraz wniesionych środków odwoławczych. Uzasadnienie Sądu Rejonowego jak najbardziej spełnia powołane wyżej kryteria. Obrza przepisu art. 424 kpk tylko w wyjątkowej sytuacji może mieć wpływ na treść orzeczenia, w szczególności wtedy, gdy uniemożliwia realizację wskazanych wyżej funkcji. Z kolei naruszenie art. 5 § 2 kpk występuje tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego.

Przechodząc do oceny merytorycznej zarzutów obu obrońców dokonując kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień ze strony Sądu Rejonowego w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz oceny poszczególnych dowodów. Fakt niezadowolenia skarżących z obiektywnych wywodów Sądu pierwszej instancji nie może być podstawą do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyszczególnił w jakim zakresie dał wiarę, a w jakim odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom. Apelacje stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Odrębna od spowodowania uszczerbku na zdrowiu penalizacja udziału w bójce lub pobiciu uzasadniona jest, jak słusznie twierdzi L. Gardocki (Bójka..., s.

456), potrzebą uproszczenia budowy typu czynu zabronionego dla ominięcia trudności dowodowych (por. także A. N., Usiłowanie..., s. 78). Konstrukcja bójki lub pobicia nie wymaga z reguły bardzo trudnego dowodowo ustalenia, który z uczestników zajścia zadał cios pociągający za sobą skutki decydujące o kwalifikacji prawnej. Konstrukcja bójki lub pobicia pozwala na ograniczenie się do ustalenia, czy dana osoba brała udział w bójce i jakiego typu była to bójka z uwagi na jej skutki (zob. wyrok SA w Łodzi z 12.10.2000 r., II AKa 181/00, KZS 2001/7-8, poz. 65, a także wyrok SA w Warszawie z 3.03.2016 r., II AKa 357/15, LEX nr 2112342). Sąd SA w Krakowie w wyroku z 29.06.2010 r., II AKa 69/10, KZS 2010/9, poz. 28. ten stwierdził: „Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy z nich możliwość nastąpienia ich przewidywał albo mógł i powinien był przewidzieć”.

Należy zauważyć, że bezpośrednimi uczestnikami zdarzenia byli jedynie oskarżeni. Pozostałe osoby, które zeznawały w toku postępowania nie widziały całego zajścia. Świadek K. W. nie potrafiła opisać przebiegu zdarzenia z udziałem oskarżonych, nie wiedziała w jakiej kolejności oskarżeni wyszli na zewnątrz, a w trakcie całego zdarzenia przebywała w domu. K. W. pamiętała jednak, że oskarżony S. B. krzyczał, odzywał się

wulgarnie, biegał po domu i domagał się wydania jakiegoś przedmiotu. Natomiast świadek

Z. C. nie widziała całego zdarzenia, ponieważ znajdowała się 40 m dalej, zajęta była pracą i nie słyszała żadnych odgłosów awantury.

Wobec powyższego należało dokonać właściwej oceny wyjaśnień oskarżony w odniesieniu do pozostałych dowodów zebranych w sprawie. Należy zauważyć, wbrew twierdzeniom poszczególnych obrońców zawartych w zarzutach, jak również uzasadnieniach apelacji, że każdy z oskarżonych umniejszał swoją rolę w całym zdarzeniu, negując swoje negatywne zachowanie wobec pozostałych współoskarżonych.

W okolicznościach sprawy każdy z oskarżonych doznał obrażeń ciała nie przyznając się do ich spowodowania u pozostałych współoskarżonych. Wobec tego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny i przyjął, że wyjaśnienia każdego z oskarżonych są wiarygodne jedynie w części. Pomimo dynamiki całego zdarzenia Sąd I instancji słusznie wskazał na zachowania poszczególnych osób wobec pozostałych. Istotą bójki jest okoliczność, że każda ze stron jest zarówno stroną atakującą jak również broniącą się, a ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż każdy z oskarżonych zarówno atakował, jak również bronił się przed atakiem współoskarżonych. W związku z tym zachowanie każdego z oskarżonych wypełniło znamiona przypisanych im czynów z art. 158§1 kk.

Przebieg zdarzenia ustalony przez Sąd Rejonowy nie budzi także

wątpliwości Sądu Okręgowego. Zdarzenie w postaci kłótni, która rozegrała się w domu przeniosło się następnie w okolice samochodu S. B. zaparkowanego przed posesją. Oskarżona nie pozwalała mu wyjść, użyła gazu, a w tym czasie oskarżony chwycił za szyję D. A. i zaczął ją dusić oraz szarpał ją. Następnie do całego zdarzenia dołączył W. A., który podjął działania czynne w celu odparcia ataku S. B. na D. A.. W tym momencie S. B. zaatakował W. A. powodując u niego obrażenia głowy. Na skutek całego zdarzenia wszyscy oskarżeni doznali obrażeń ciała co potwierdza dokumentacja medyczna oraz opinie biegłego zarówno główna jak i uzupełniająca. Wyjaśnienia każdego z oskarżonych, co do okoliczności powstania ich obrażeń ciała znalazły potwierdzenie w dokumentach - zaświadczeniach lekarskich, protokole oględzin ciała S. B., W. A. oraz opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny. Z opinii biegłego zarówno głównej jak i uzupełniającej wynika wprost, że obrażenia ciała każdego z oskarżonych mogły powstać w trakcie zdarzenia. Biorąc pod uwagę jednak treść wyjaśnień wszystkich oskarżonych Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż wszyscy oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona zarzucanych im czynów. Należy zauważyć, że oskarżony S. B. w sposób szczegółowy opisał zdarzenie związane z agresywnym zachowaniem wobec niego pozostałych oskarżonych. Pominął natomiast swoje zachowanie, tak aby głównymi agresorami byli jedynie pozostali oskarżeni przy czym przyznał, iż wymachiwał metalowym kluczem, ale nikogo nim nie uderzył co pozostaje sprzeczne zarówno z wyjaśnieniami

pozostałych oskarżonych jak również opinii biegłego lekarza w zakresie mechanizmu powstania rany tłuczonej głowy W. A. oraz obrażeń D. A.. Wobec ustalonego stanu faktycznego to oskarżony był inicjatorem zajścia, przyszedł na posesję z negatywnym nastawieniem, wbrew woli byłej żony zabrał sprzęt – frez do drewna, a następnie zaatakował ją fizycznie, trudno więc przyjąć, że w tym momencie odpierał jakikolwiek bezprawny i bezpośredni zamach na dobro chronione prawem. Sam chciał zabrać frez, pomimo, że strony nie dokonały podziału majątku, zaś następnie chciał odebrać telefon, którym był nagrywany. Uważna analiza wyjaśnień oskarżonych wskazuje, że początkowo zdarzenie miało miejsce wewnątrz samochodu, a następnie przeniosło się na zewnątrz, a więc nie ma w tym zakresie sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami D. A. i W. A.

Jednocześnie wyjaśnienia oskarżonych D. A. oraz W. A. nie mogą być ocenione i interpretowane tak, jak to wskazano w apelacji ich obrońcy. Wyjaśnienia te należy odnieść do złożonego w sprawie zaświadczenia lekarskiego oraz opinii biegłego dotyczącej obrażeń doznanych przez S. B.. W zasadzie oskarżeni nie wskazali, w jaki sposób miały powstać obrażenia ciała u S. B., w szczególności te znajdujące się na głowie, poprzez jak to określono w apelacji „eksponowanie własnego, agresywnego zachowania wobec pozostałych oskarżonych”, choć w zakresie pozostałych elementów dotyczących ataku na ich osoby doskonale pamiętali zdarzenie. Ocena wyjaśnień tych oskarżonych również została dokonana prawidłowo i nie została skutecznie zanegowana przez

skarżącego. Na marginesie należy wskazać, że reakcja organizmu na użycie gazu pieprzowego jest różna w zależności od odległości użycia, sposobu, ilości użytego środka. Całkowicie logiczne wydaje się, że po pierwszym użyciu gazu nie był on na tyle skuteczny i dlatego S. B. mógł podejmować dalsze działania, zaś dopiero po drugim użyciu gazu został skutecznie powstrzymany.

Okoliczności zgłoszenia zdarzenia podnoszone przez obrońcę oskarżonego S. B. nie mają znaczenia zwłaszcza, gdy finalnie wszystkie strony zdarzenia udały się na Komisariat Policji w Ł. w celu zawiadomienia o całym zdarzeniu. Nie można pominąć, że D. A. do szpitala zgłosiła się w dniu 19 maja 2020 roku o godz. 20.24, podając, że została pobita przez byłego męża, a w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego opisano stwierdzone obrażenia ciała. W tym samym czasie W. A. również przebywał w szpitalu, podał, że został pobity i stwierdzono ranę tłuczoną głowy. Nie można więc twierdzić, że oskarżeni zbagatelizowali sprawę i nie zgłosili jej policji, jeżeli w tym czasie wymagali pomocy lekarskiej, w szczególności zszycia rany głowy. Przy takiej argumentacji można również S. B. postawić zarzut, że dopiero po godz. 19.30 zgłosił zdarzenie organom ścigania. W ocenie Sądu Okręgowego trudno także dać wiarę, że S. B. został zaatakowany przez pozostałych oskarżonych, czuł się bezbronny i był przestraszony sytuacją, jeżeli po zakończeniu skierował się do domu, aby obmyć twarz, a więc już nie obawiał się napastników.

Postawa oskarżonych, w ocenie Sądu Okręgowego, wynika przede wszystkim z konfliktu pomiędzy D.

A. a S. B., jak również faktu, że W. A. jest jej mężem. S. B. z tych samych pobudek (silnego konfliktu z byłą żoną również na tle podziału majątku) podjął próbę umniejszenia swojej roli w całym zdarzeniu i przedstawienia siebie także jako ofiary, chociaż ze zgromadzonej dokumentacji zdjęciowej - protokołów oględzin ciała znajdujących się w aktach sprawy jednoznacznie wynika, iż W. A. doznał obrażeń ciała - rany tłuczonej głowy, które mogły powstać w trakcie zdarzenia co potwierdziła także opinia biegłego główna, jak również uzupełniająca. Należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z opinią biegłego obrażenia, których doznał W. A. mogły powstać w wyniku uderzenia twardym przedmiotem w głowę oraz podczas szarpania się. Na nagraniu dołączonym do akt widać, że S. B. w tylnej kieszeni spodni miał włożony klucz, którym następnie w trakcie bójki uderzył W. A.. Obrażenia pozostałych oskarżonych również zgodnie z opinią mogły powstać na skutek całego zdarzenia w podanych przez nich okolicznościach. obrońca S. B. wskazuje, że D. A. mogła doznać obrażeń szyi w postaci trzech linijnych zadrapań w innych okolicznościach niż ściskanie za szyję lub duszenie, ale w żaden sposób nie wykazuje prawdopodobieństwa takiej sytuacji, wskazując jedynie na ewentualne przypuszczenia. Oskarżony zaś co do powstania obrażeń u W. A. twierdził, że go nie uderzył, aby następnie wskazać, że mógł go uderzyć kluczem w obronie własnej, a więc starał się dopasować linię obrony do pojawiających się okoliczności i dowodów. Podnoszona okoliczność o nieumyślnym uderzeniu W. A. przez S. B. nie znalazła

żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym.

Opinie biegłego, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego S. B., podlegały ocenie przez Sąd przy wyrokowaniu przy uwzględnieniu całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w oparciu o reguły wyrażone w art. 7 kpk. Biegły w opiniach wskazał, że obrażenia ciała każdego z oskarżonych mogły powstać w podawanych przez nich okolicznościach. Opinie sporządzone przez biegłych w sprawach karnych niejednokrotnie nie mają charakteru kategoriernego, ale nie można na tej podstawie odrzucać takiej opinii, zwłaszcza gdy pozostały materiał dowodowy pozwala na wyprowadzenie konkretnych wniosków związanych jak w niniejszej sprawie z okolicznościami powstania obrażeń ciała u oskarżonych na skutek udziału w bójce.

W orzecznictwie prezentowane są poglądy, że niezadowolenie strony z przedstawionych w sporządzonych opiniach wniosków czy też to, że stanowią one dowód winy oskarżonego, nie stanowi, że taka opinia jest sprzeczna, niepełna bądź niejasna. Należy również pamiętać, że biegły sporządził opinie na podstawie znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej każdego z oskarżonych w której zostały odnotowane obrażenia ciała. Wobec tego tym bardziej trudno uwzględnić zarzut obrońcy S. B. związanym z nieprawidłową oceną opinii biegłego. Ocena Sądu Rejonowego w tym zakresie była jak najbardziej trafna i prawidłowa oparta na

całości kształcie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Przechodząc do oceny dołączonych nagrań dokumentujących zdarzenie, należy stwierdzić, iż na nagraniu została zarejestrowana jedynie kłótnia pomiędzy oskarżonymi S. B. a D. A.. Z dołączonych nagrań wynika, iż przede wszystkim pomiędzy oskarżonymi S. B. oraz D. A. istnieje silny konflikt związany z podziałem majątku.

Po przeanalizowaniu dołączonych nagrań można stwierdzić, iż zarówno oskarżony S. B. jak również D. A. zachowywali się wobec siebie prowokująco. W tej sytuacji zamiast podjąć próbę wygaszenia narastającego konfliktu obie strony prowokowały siebie nawzajem. Na nagraniu bierną postawę prezentował jedynie trzeci z oskarżonych W. A.. Nagrania natomiast nie obejmują zdarzenia do którego doszło w okolicach samochodu oskarżonego S. B.. W związku z tym nie można przyjąć tylko na podstawie dołączonego nagrania, które nie obejmuje bezpośrednio bójki, że samo zachowanie S. B. świadczy o tym, że to on był jedynie stroną atakującą.

Skoro Sąd Rejonowy uznał, że oskarżeni działali jako sprawcy czynów z art. 158§1 kk., to wykluczone jest rozpatrywanie zachowania D. A. w ramach sugerowanego przez obrońcę oskarżonych W. A. oraz D. A. kontratypu obrony koniecznej. W orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, iż udział w bójce, a więc realizacja przez sprawcę ustawowych znamion przestępstwa z art. 158 kk wyklucza działanie w ramach kontratypu obrony koniecznej. Ustalony przez Sąd

meriti stan faktyczny nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, wbrew argumentom podniesionym przez obrońców. Przepis

art. 158 § 1 kk nie określa sposobu udziału w bójce co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania uczestników bójki, a w jej ramach również każdy środek użyty do wzajemnego ataku i obrony, jeżeli tak rozumiane wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2019 r. II AKa 216/18).

Bezzasadność wszystkich omówionych wyżej zarzutów obrazy prawa procesowego

w zakresie oceny dowodów zawartych w obu apelacjach, czyni niezasadnym także wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji w istocie sprowadzający się do zanegowania sprawstwa oskarżonych. Ustalenia faktyczne poczynione

przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Jeśli sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok SA w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r., II AKa 171/15). Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala na pozbawione wątpliwości stwierdzenie,

iż oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przypisanych im czynów z art. 158 § 1 kk.		
Wniosek		
<p><u>Obrońca oskarżonego S. B.</u> wniósł o: zmianę wyroku w całości odnośnie oskarżonego S. B. poprzez uniewinnienie go od popełnienia czynu przypisanego mu w wyroku, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości odnośnie oskarżonego S. B. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p><u>Obrońca oskarżonych W. A. i D. A.</u> wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonych W. A. i D. A. od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów podniesionych przez obrońców skutkowałą bezzasadnością wniosków.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 23 lipca 2021 r. sygn. akt II K 416/20- utrzymany w mocy.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów skarżącego wyrok należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>Na podstawie art. 634 kpk oraz art. 633 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 306,60 zł złotych kosztów sądowych (art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.). za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze, że oskarżeni osiągają dochód i są w stanie uregulować należności sądowe.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 23 lipca 2021 r. sygn. akt II K 416/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych D. A., W. A.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 23 lipca 2021 r. sygn. akt II K 416/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana